

MAGÁNYOS FENYŐ.

Hogy nyög, jaj, mint aki bünt lakol,
 Az őszcibálta, bús bokor!
 Az ágakról levert levelek
 A szélben fel- s lekerengenek.
 Haraszt repül, vén fűz nyikorog — —
 Minden csupa gyász, por, pernye, romok.
 A végét várja minden e zord vidéken —
 Csak én nem!

Én, amíg minden omlik, összedül,
 Gyökereimmal e kopár fokon,
 Bús székely fenyő, megkapaszodom,
 S állok, daccal, társ nélkül, egyedül!

S míg havat dob rám, hóköpenyt,
 egy szeles nap, vagy egy vad éj,
 Így biztatom magam: ne félj,
 te tovább tartasz, mint a tél!

A gúnyos holdnak, mely nekem
 halált, s hasonlót emleget,
 Így szólok: «Uram, láttam én
 már karón varjat eleget!
 Görnyedtem én még máskor is,
 némultan, hó és jég alatt — —
 De törzsem, ágam akkor is,
 a hó alatt is zöld maradt.

Kibírtam én már sok telet,
 Míg jöttek a jégtörő szelek,
 S galyaimon, mint húrokon,
 Új fuvalmak zenéltek.
 ... Igy múlnak, újulnak évek ...
 Én az idővel bátran szembenézek!»

Tompá László.